

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie **C. P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 kwietnia 2026 r.

kwestii wznowienia z urzędu postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 stycznia 2025 r. (sygn. akt II AKa 294/24), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 29 listopada 2023 r. (sygn. akt III K 51/22),

nie stwierdza podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.

Barbara Skoczowska Zbigniew Puskarski Włodzimierz Wróbel

UZASADNIENIE

C.P., prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 29 listopada 2023 r., sygn. akt III K 51/22, który to wyrok został następnie zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 stycznia 2025 r., sygn. akt II AKa 294/24, zasygnalizował potrzebę wznowienia postępowania z urzędu. Skazany został uznany za winnego popełnienia szeregu czynów, w tym m.in. czynu z art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s., art. 61 § 1 k.k.s., art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zb. (art. 8 § 1 k.k.s.) z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a także czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s., art. 61 § 1 k.k.s., art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1

k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. oraz czynu z art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Skazany w swojej sygnalizacji wywiódł, że w sprawie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci nienależytej obsady sądu, wynikająca z faktu, że w składach orzekających obu instancji zasiadały osoby powołane na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. Skazany wskazał w tym kontekście na sędziego Sądu Okręgowego X.3 Y.3 oraz sędziów Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu: X. Y., X.1 Y.1 oraz X.2 Y.2.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Sygnalizacja jest oczywiście niezasadna i nie daje podstaw do podjęcia działań z urzędu w trybie art. 542 § 3 k.p.k. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, w tym w szczególności z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r. I KZP 2/22 (OSNK 2022, nr 6, poz. 22), sam fakt powołania sędziego sądu powszechnego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ukształtowanym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. nie jest wystarczający do przyjęcia, że każdorazowo zachodzi nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Stwierdzenie tej bezwzględnej przyczyny odwoławczej wymaga wykazania, że w konkretnych okolicznościach wadliwość procesu nominacyjnego doprowadziła do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności, co w konsekwencji mogło rzutować na wynik sprawy. Tymczasem skazany C. P. ograniczył się do sformułowania ogólnych zastrzeżeń o charakterze ustrojowym i systemowym, nie przytaczając żadnych zindywidualizowanych okoliczności, które mogłyby poddać w wątpliwość bezstronność wymienionych w sygnalizacji sędziów przy rozpoznawaniu jego sprawy.

W odniesieniu do podniesionego zarzutu dotyczącego sędziego X.1 Y.1 należy wskazać, że kwestia jego statusu oraz spełniania przez niego wymogów niezawisłego sędziego była już przedmiotem szczegółowej weryfikacji. W sprawie o sygn. akt I KK 124/24 Sąd Najwyższy przeprowadził test niezależności i bezstronności sędziego X.1 Y.1, który zakończył się wynikiem pozytywnym. Sąd Najwyższy nie stwierdził wówczas podstaw do uznania, aby okoliczności jego powołania na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego w jakikolwiek sposób wpływały

negatywnie na pełnienie przez niego obowiązków orzeczniczych czy też godziły w standard rzetelnego procesu. Powyższe ustalenie czyni sygnalizację skazanego w tym zakresie całkowicie bezprzedmiotową.

Podobnie rzecz się ma w przypadku pozostałych sędziów wskazanych we wniosku. Skazany nie uprawdopodobnił, aby udział sędziów X. Y., X.2 Y.2 czy X.3 Y.3 skutkował w tej konkretnej sprawie naruszeniem prawa do sądu. Sama argumentacja oparta na orzeczeniach sądów niższych instancji czy osobistym przekonaniu skazanego o nielegalności organów konstytucyjnych nie stanowi wystarczającej podstawy do wznowienia postępowania, jeśli nie idzie za nią wykazanie konkretnego wpływu domniemanej wadliwości na sferę praw procesowych skazanego. Wskazane zresztą przez samego wnioskodawcę w sygnalizacji orzeczenia Sądu Najwyższego wymagają każdorazowo badania „in concreto”, czego w przedmiotowym wystąpieniu zabrakło.

Treść sygnalizacji wskazuje zatem na jej oczywistą bezzasadność. Wobec czego należało orzec o odmowie wszczęcia postępowania o wznowienie z urzędu.

[J.J.]

[r.g.]

Barbara Skoczowska Zbigniew Puskarski Włodzimierz Wróbel